

Baalets Flammer, og man var fritaget for saaledes som nu at se enhver sølle Stymper røre sig en Religion sammen saa let, som man laver en Æggekage, eller at være Vidne til, hvorledes den første den bedste teologiske Friskfyr fordrejer Hovederne i den ham betroede Menighed ved at fortolke Guds Ord efter Forgodtbefindende. Jeg har vist forøvrigt før fortalt Dem, at ogsaa jeg engang i mine yngre Dage forvildede mig paa de Veje, ad hvilke i vor Tid saa mange gaar den sikre Fortvivlelse i Møde. Endogsaa Verdensforsagelsens tornestrøede Sti, hvor Emanuel Hansted nu er gaaet til Grunde, har jeg i Svimmelhed betraadt, forledt af den formastelige Tanke, at den Smertens tunge Vandring, som var Guds Enbaarne beskaaren for Menneskehedens Synders Skyld — den skulde mir nichts dir nichts enhver Skrædder gøre ham efter. Men Gud ske Lov! Min jævne, gode Almueforstand fik efterhaanden Bugt med alle Hjærtets Udskejelser, og det sunde, besindige Bondeblod, der ruller i mine Aarer, gjorde Oprør mod det hæslige og gudsbespottelige Selvplageri. Ved min unge, livsfriske Hustrus Side — Gud glæde hendes Sjæl i Himlen! — lærte jeg, før det blev forsilde, at takke for Livet, takke for hver Dag, jeg fik Lov at drage Aande, takke ogsaa for Sorgerne og Byr-